

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, op 28 oktober 1994 door de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "tot aanvulling van het decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid met een deel betreffende bedrijfsinterne milieuzorg", heeft op 13 december 1994 het volgend advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP.

1. Het ontwerp strekt ertoe een titel 4, in verband met "Bedrijfsinterne milieuzorg", toe te voegen aan het decreet van ... houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Dat decreet bestaat op dit ogenblik nog slechts in de vorm van een voorontwerp, waarover de Raad van State op 16 november 1994 het advies L. 23.769/8 heeft uitgebracht.

Tezamen met andere onderdelen vormen het genoemde voorontwerp en het thans voor advies voorgelegde ontwerp het resultaat van de werkzaamheden van de Interuniversitaire Commissie tot herziening van het milieurecht in het Vlaamse Gewest, onder voorzitterschap van Prof. Dr. H. Bocken.

2. Het thans voor advies voorgelegde ontwerp voegt, zoals gezegd, bepalingen toe in verband met de bedrijfsinterne milieuzorg. De desbetreffende titel bestaat uit zeven afdelingen.

Afdeling I bepaalt het doel van de bedrijfsinterne milieuzorg. Dit bestaat erin "duurzame productiepatronen na te streven en de milieubelasting van een bedrijf in al zijn aspecten te beheersen en te beperken".

Afdeling II handelt over de verplichting voor de exploitanten van bepaalde inrichtingen of activiteiten om

.../...

één of meer milieucoördinatoren aan te stellen. In die afdeling wordt ook de taak van de milieucoördinator omschreven, worden de in zijn hoofd vereiste kwalificaties en eigenschappen bepaald, en worden bepaalde waarborgen voor een onafhankelijke uitoefening van zijn opdracht gecreëerd.

Afdeling III bevat bepalingen in verband met de milieuaudit. Deze bepalingen vormen gedeeltelijk de tenuitvoerlegging van de verordening (EEG) nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem; voor het overige vormen zij een autonome regeling, met name voor de gevallen waarin de Vlaamse regering in een verplichte milieuaudit kan voorzien.

Afdeling IV handelt over de meet- en registratieverplichtingen. Die afdeling bevat bepalingen in verband met de verplichting voor exploitanten van bepaalde inrichtingen of activiteiten om bepaalde gegevens die op een milieuverontreiniging wijzen, te meten of te berekenen, en te registreren.

Afdeling V bevat bepalingen die voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen aan exploitanten van bepaalde inrichtingen van de verplichting om een milieujaarverslag op te stellen. Dit verslag moet alleszins gegevens bevatten in verband met de gemeten of berekende emissies of immis-sies; ook andere gegevens kunnen tot voorwerp van de rapportering gemaakt worden.

.../...

Afdeling VI handelt over het bedrijfsbeleid ter voorkoming van zware ongevallen en ter beperking van de gevolgen ervan voor mens en milieu. Zulk bedrijfsbeleid kan opgelegd worden aan de exploitanten van bepaalde inrichtingen of activiteiten. Het ontwerp bepaalt aan welke bijzondere verplichtingen de bedoelde exploitanten moeten voldoen.

Afdeling VII ten slotte handelt over de meldings- en waarschuwingsplicht bij accidentele emissies en storingen.

ALGEMENE OPMERKINGEN.

1. Zoals in de memorie van toelichting in herinnering wordt gebracht, opteert de Vlaamse regering voor het "gefaseerd" indienen van de verschillende onderdelen van wat eens het ganse decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid zal vormen.

In zijn advies L. 23.769/8 over het ontwerp van decreet houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid - ontwerp dat in feite slechts de eerste twee titels van het ganse decreet met dat opschrift bevat - heeft de Raad van State er reeds op gewezen dat de door de regering gevolgde werkwijze, die ongebruikelijk is, zal leiden tot problemen bij de interpretatie en de toepassing van de geïsoleerde onderdelen, doordat de context van de desbetreffende bepalingen ontbreekt. Bij gebrek aan inzicht in die context is het de Raad van State niet mogelijk een gefundeerd advies over die geïsoleerde onderdelen te geven; het

.../...

staat aan de Vlaamse Raad te oordelen of hij in staat is om met voldoende kennis van zaken de betrokken ontwerpen, los van hun context, goed te keuren (zie algemene opmerking 1 in het advies L. 23.769/8).

Aangezien het ontwerp dat de eerste twee titels van het globale decreet bevat, op dit ogenblik nog niet is ingediend bij de Vlaamse Raad, verdient het in elk geval aanbeveling om het voorliggende ontwerp samen te voegen met het eerstgenoemde, en beide teksten als één ontwerp bij de Vlaamse Raad in te dienen.

2. In het hiervóór genoemde advies L. 23.769/8 heeft de Raad van State vragen gesteld bij de bijzondere wijze van nummeren van de artikelen van het ontwerp (algemene opmerking 2).

De Raad van State moet ook ten aanzien van het thans voorliggende ontwerp opmerken dat geen overtuigende verantwoording is gegeven voor de afwijking van de legistiek gebruikelijke nummering.

3. In het ontwerp is op verscheidene plaatsen sprake van "(ingedeelde) inrichtingen of activiteiten". Enkel in artikel 4.1.2, § 1, wordt dat begrip van een nadere precisering voorzien, waar er sprake is van "ingedeelde inrichtingen of activiteiten van eerste klasse als bedoeld in artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning".

.../...

Volgens de gemachtigde van de regering worden met de woorden "(ingedeelde) inrichtingen of activiteiten" steeds de inrichtingen bedoeld die met toepassing van artikel 3 van het genoemde decreet van 28 juni 1985 in één van de drie voorziene klassen zijn ingedeeld. Dit blijkt echter niet uit de tekst van het ontwerp, zodat een bepaling in die zin in het ontwerp ingevoegd zou moeten worden.

Overigens heeft artikel 3 van het decreet van 28 juni 1985 enkel betrekking op de indeling van "inrichtingen"; "activiteiten" worden in die bepaling niet vermeld. In zoverre in het ontwerp het begrip "ingedeelde activiteiten" wordt gehanteerd, gaat het dus om een zinledig begrip. Het feit dat dit begrip, zoals door de gemachtigde van de regering is verklaard, in een later hoofdstuk van het globale decreet houdende algemene bepalingen inzake milieu-beleid een betekenis zou krijgen, doet hieraan natuurlijk geen afbreuk. Als de stellers van het ontwerp dit begrip in het voorliggende ontwerp willen behouden, dienen zij het reeds in dit ontwerp zelf te definiëren.

4. In het ontwerp is op verscheidene plaatsen sprake van "het bevoegd bestuur". Uit de bepalingen van het ontwerp is echter niet af te leiden welk bestuur hiermee telkens bedoeld is.

Opdat de ontworpen regeling uitvoerbaar zou zijn, dient het ontwerp ter zake de nodige duidelijkheid te verschaffen, desnoods door verwijzing naar bepalingen van

.../...

bestaande decreten of door de woorden "het door de Vlaamse regering aangewezen bestuur".

ONDERZOEK VAN DE TEKST.

Artikel 2.

Inleidende zin.

1. Artikel 2 van het ontwerp strekt ertoe een titel 4 toe te voegen aan het decreet van ... houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid.

Het ontwerp L. 23.769/8, dat de eerste bepalingen van dat decreet bevat, bestaat echter slechts uit twee titels. Als dat ontwerp decreet geworden is, zal er bijgevolg nog geen titel 3 zijn, waarop de in het voorliggende ontwerp uitgewerkte titel 4 zou kunnen volgen.

De bepalingen van het voorliggende ontwerp dienen dus niet titel 4, maar titel 3 te vormen. De moeilijkheid die het ontwerp op dit punt creëert, is een illustratie van de problemen die rijzen door het "gefaseerd" indienen van een aantal onderdelen van een globale regeling.

2. Een titel van een decreet kan niet voorzien worden van een ondertitel, "enig hoofdstuk" genoemd. Men late derhalve elke verwijzing naar een "enig hoofdstuk" weg, en vervange de "afdelingen" telkens door "hoofdstukken".

.../...

3. Rekening houdend met het voorgaande, en in de veronderstelling dat de suggestie van de Raad van State om het ontwerp L. 23.769/8 en het voorliggende ontwerp tot één ontwerp te verwerken, niet gevolgd zou worden, redigere men de inleidende zin van artikel 2 als volgt :

"Art. 2. Het decreet van ... houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid wordt aangevuld met een titel 3, die de volgende bepalingen bevat :

«Titel 3. - Bedrijfsinterne milieuzorg.

Hoofdstuk 1. ...

Artikel ...

...»".

Bij artikel 2 ontworpen bepalingen.

Artikel 4.1.1.

Artikel 4.1.1 strekt ertoe het doel van de bedrijfsinterne milieuzorg te bepalen.

Een dergelijke bepaling, die geen enkele normatieve draagwijdte heeft, hoort niet thuis in een decreet. Het is

.../...

voldoende dat de bedoeling van een bij decreet in te voeren regeling in de memorie van toelichting wordt uiteengezet.

Afdeling I, die enkel uit artikel 4.1.1 bestaat, kan bijgevolg weggelaten worden.

Artikel 4.1.2.

1. Paragraaf 2 voorziet in de mogelijkheid voor de Vlaamse regering om "andere" categorieën van inrichtingen of activiteiten te verplichten één of meer milieucoördinatoren aan te stellen.

De memorie van toelichting heeft het in dit verband over "andere inrichtingen, meer bepaald inrichtingen van tweede klasse". De gemachtigde van de regering heeft verklaard dat het niet de bedoeling is de bij paragraaf 2 gegeven machtiging te beperken tot inrichtingen van tweede klasse. Om elke dubbelzinnigheid te vermijden, zou de memorie van toelichting best aan de tekst van het ontwerp aangepast worden.

2. Paragraaf 3, eerste lid, voorziet in de mogelijkheid voor de "vergunningverlenende overheid" om bepaalde exploitanten te verplichten één of meer milieucoördinatoren aan te stellen.

De gemachtigde van de regering heeft verklaard dat die bepaling de overheden beoogt die vergunningen verlenen

.../...

met toepassing van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning. Die precisering dient in de tekst zelf van het ontwerp te worden aangebracht.

3. Paragraaf 3, tweede lid, bepaalt dat de Vlaamse regering in verband met de voornoemde bevoegdheid van de "vergunningverlenende overheid" richtlijnen kan opstellen.

De draagwijdte van die "richtlijnen" is niet duidelijk. Als het enkel de bedoeling is dat de Vlaamse regering aanbevelingen zou kunnen richten tot de betrokken overheden, dan vloeit die bevoegdheid reeds voort uit de algemene bevoegdheid van de regering om decreten uit te voeren, en is daarvoor geen decretale machtiging vereist. Als het daarentegen de bedoeling is dat de Vlaamse regering de beoordelingsvrijheid van de betrokken overheden door dwingende bepalingen zou kunnen beperken, dan is daartoe wel een decretale machtiging vereist. In dit laatste geval moet het decreet dan wel de voorwaarden bepalen waarin de regering van zulke bevoegdheid gebruik zou kunnen maken.

De stellers van het ontwerp dienen de tekst, naargelang van hun bedoeling, in de ene of de andere zin aan te passen.

4. Paragraaf 4 voorziet in de mogelijkheid om, onder bepaalde voorwaarden, "voor twee of meer inrichtingen of activiteiten gezamenlijk een milieucoördinator (aan te stellen)" of een beroep te doen op "de diensten van een derde".

.../...

Zoals uit de memorie van toelichting blijkt, bedoelen de stellers van het ontwerp de mogelijkheid te creëren voor bepaalde exploitanten om een beroep te doen op een milieucoördinator die niet "permanent ter beschikking is" van die exploitant. Die bedoeling zou op een duidelijker wijze tot uitdrukking gebracht kunnen worden in de tekst zelf van het ontwerp. De woorden "beroep doen op de diensten van een derde" zijn immers dubbelzinnig : de milieucoördinator is normaal iemand anders dan de exploitant en dus, vanuit dat oogpunt beschouwd, in beginsel steeds een "derde", doch niet noodzakelijk een buiten de onderneming staande persoon. Bovendien kan uit de paragrafen 1 tot 3 niet afgeleid worden dat de milieucoördinator in beginsel "permanent ter beschikking" van de exploitant zou moeten staan, wat met die termen ook bedoeld zou zijn, en kan daaruit zeker niet afgeleid worden dat "externe begeleiding" (zie memorie van toelichting) in beginsel ongeoorloofd is.

5. In paragraaf 5 wordt gehandeld over de gevallen waarin, voor de inrichtingen of activiteiten die samen een "milieutechnische eenheid" vormen, de aanstelling van een gezamenlijke milieucoördinator verplicht gesteld kan worden.

Het tweede lid bevat een omschrijving van het begrip "milieutechnische eenheid".

In het derde lid, eerste zin, is sprake van een gegeven "dat kan wijzen op de aanwezigheid van een milieutechnische eenheid". Zulke bepaling is onvoldoende normerend, en hoort in beginsel niet thuis in een decreet. Het

.../...

is voldoende dat de stellers van het ontwerp het bedoelde gegeven bij wijze van voorbeeld vermelden in de memorie van toelichting.

Het derde lid, tweede zin, bepaalt dat "het feit dat verschillende inrichtingen en activiteiten een verschillend eigendomsstatuut hebben, (niet) belet ... dat zij een milieutechnische eenheid kunnen vormen". Zulke bepaling, die de beoordelingsvrijheid van de betrokken exploitanten, de overheid en de rechter beperkt, kan wel zinvol deel uitmaken van een decretale regeling. De vraag rijst evenwel of het mogelijk is om, met betrekking tot "activiteiten", van een eigendomsstatuut te gewagen. Het komt de Raad van State voor dat de woorden "en activiteiten" geschrapt moeten worden.

Artikel 4.1.3.

1. Artikel 4.1.3 somt de taken op waarmee de milieucoördinator wordt belast.

In een aantal bepalingen van paragraaf 1 worden de woorden "toe te zien op" gebruikt. Volgens de memorie van toelichting werden die woorden bewust verkozen boven "toezicht houden op", "om iedere verwarring met de taak van toezichthoudende ambtenaren uit te sluiten".

De term "toezien op" omschrijft echter op een onduidelijke wijze de verantwoordelijkheid van de milieucoördinator ten aanzien van de in de betrokken bepalingen

.../...

bedoelde verplichtingen. Zo de milieucoördinator enkel tot taak heeft na te gaan of de inrichting aan elk van die verplichtingen voldoet en, zo dit niet het geval is, zulks aan de bedrijfsleiding te rapporteren (zie paragraaf 1, b)), zou dit met zoveel woorden bepaald moeten worden. Zo de milieucoördinator ter zake over een beslissingsbevoegdheid zou beschikken, zouden de woorden "toezien op" best vervangen worden door "instaan voor" (zie paragraaf 1, c), waar de beide begrippen naast elkaar voorkomen).

De onduidelijkheid inzake de verantwoordelijkheid van de milieucoördinator komt overigens ook tot uiting in een vergelijking tussen de tekst van paragraaf 1, b), en de uitleg die over die bepaling gegeven wordt in de memorie van toelichting. Volgens de tekst van paragraaf 1, b), rapporteert de milieucoördinator de vastgestelde tekortkomingen in verband met de naleving van de milieuwetgeving, zonder enige beperking; volgens de memorie van toelichting geldt de rapporteringsplicht enkel "wanneer de bevoegdheid om aan de problemen te verhelpen bij de bedrijfsleiding ligt". De tekst en de toelichting dienen op elkaar afgestemd te worden, rekening houdend met de precieze rol die aan de milieucoördinator toebedeeld wordt.

2. In artikel 4.1.3, § 1, d), schrappe men de woorden "gewijzigd bij het decreet van 20 april 1994". Het lijkt immers niet de bedoeling te zijn om de verwijzing naar de bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 te fixeren op de thans vigerende versie, met uitsluiting van latere wijzigingen.

.../...

Artikel 4.1.4.

In paragraaf 3 vervange men de woorden "aan de in § 1 of § 2 bedoelde voorwaarden" door "aan de in § 1 en in voorkomend geval aan de in § 2 bedoelde voorwaarden".

Artikel 4.1.6.

1. Naar luid van het eerste lid mag de milieucoördinator "niet benadeeld worden wegens de taak die hij vervult".

Deze bepaling is geïnspireerd door artikel 833.1.5 van het algemeen reglement voor de arbeidsbescherming, goedgekeurd bij besluit van de Regent van 27 september 1947. Die laatste bepaling kadert in een geheel van bepalingen ter bescherming van het hoofd van de dienst voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen en zijn adjuncten, en moet ook in die context begrepen worden. Het geïsoleerd overnemen, in het voorliggende ontwerp, van de inhoud van een van die bepalingen kan tot moeilijkheden leiden, wat de interpretatie van die bepaling betreft. De Raad van State suggereert daarom om de bepaling van het eerste lid te laten voorafgaan door een volzin volgens welke de milieucoördinator zijn opdracht vervult in volledige onafhankelijkheid ten overstaan van de exploitant (zie artikel 833.1.3 A.R.A.B.) (1).

(1) Zulke bepaling zou dan wel impliceren dat de exploitant niet zelf milieucoördinator kan zijn. De stellers van het ontwerp dienen na te gaan of die implicatie strookt

2. De regeling uitgewerkt in het tweede lid komt erop neer dat de exploitant de milieucoördinator slechts kan aanwijzen of uit zijn functie verwijderen na voorafgaand akkoord van het comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen of, bij ontstentenis ervan, van de syndicale afvaardiging. Wordt dat akkoord niet verkregen, dan wordt het advies ingewonnen van het "bevoegd bestuur".

Aan een "blijvende onenigheid" tussen de exploitant en het comité voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen of de syndicale afvaardiging kan dus een einde worden gemaakt door de zaak voor advies voor te leggen aan het "bevoegd bestuur", dat volgens de memorie van toelichting het Bestuur Milieu-Inspectie van AMINAL zou zijn. De bepaling van het tweede lid laat echter in het ongewisse of de exploitant gebonden is door het advies, dan wel of hij tegen dat advies kan ingaan. Het ontwerp dient op dit punt in elk geval aangevuld te worden.

De stellers van het ontwerp zullen zich daarbij moeten afvragen in welke mate de vrijheid van handel en nijverheid van de exploitant beperkt kan worden. Alleszins dient daarbij het evenredigheidsbeginsel geëerbiedigd te worden.

met hun bedoeling.

.../...

Artikel 4.1.7.

Artikel 4.1.7 strekt ertoe de Vlaamse regering te machtigen een aantal maatregelen te nemen ter uitvoering van de verordening (EEG) nr. 1836/93 van de Raad van 29 juni 1993 inzake de vrijwillige deelneming van bedrijven uit de industriële sector aan een communautair milieubeheer- en milieuauditsysteem.

Zoals in de memorie van toelichting wordt uiteengezet, is het de bedoeling van de stellers van het ontwerp om, in samenwerking met de Belgische Staat en met de andere Gewesten, voor de certificatie van de milieuverificateurs een beroep te doen op het federale erkenningssysteem (BELCERT systeem), opgericht bij koninklijk besluit van 6 september 1993. Daartoe is in artikel 4.1.7 een paragraaf 4 opgenomen, die ertoe strekt de Vlaamse regering te machtigen een samenwerkingsakkoord te sluiten met de genoemde overheden.

In zoverre die paragraaf 4 volgens de bedoeling van de stellers van het ontwerp een machtiging bij voorbaat zou inhouden, zou hij niet bestaanbaar zijn met artikel 92bis, § 1, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Immers, volgens die bepalingen worden samenwerkingsakkoorden weliswaar gesloten door de bevoegde overheden, d.i. de betrokken regeringen, doch vereisen zij in bepaalde gevallen de "instemming" bij decreet. Zulke instemming kan slechts gegeven worden als de concrete inhoud van het betrokken akkoord gekend is, hetgeen een instemming bij voorbaat uitsluit.

.../...

In zoverre die paragraaf 4 er niet toe strekt een machtiging (of "instemming") bij voorbaat te geven, is die paragraaf overbodig. De bevoegdheid van de Vlaamse regering om een samenwerkingsakkoord te sluiten, vloeit immers reeds rechtstreeks voort uit artikel 92bis, § 1, van de voornoemde bijzondere wet.

Paragraaf 4 dient dan ook uit het ontwerp te worden weggelaten.

Artikel 4.1.8.

Deze bepaling strekt ertoe de Vlaamse regering te machtigen tot het nemen van de "passende initiatieven ter bevordering van het communautair milieubeheer- en milieu-auditsysteem, in het bijzonder bij de kleine en middelgrote bedrijven".

In zoverre die bepaling aan de regering geen ruimere uitvoeringsbevoegdheid beoogt toe te kennen dan die welke reeds in het algemeen is toegekend bij artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (bevoegdheid om de verordeningen te maken en de besluiten te nemen die voor de uitvoering van de decreten nodig zijn), is zij overbodig, en kan zij weggelaten worden.

In zoverre die bepaling wel een ruimere bevoegdheid beoogt toe te kennen, is de aan de Vlaamse regering gegeven opdracht te algemeen en te ruim. Het ontwerp zou de grenzen van die opdracht dan nader moeten omschrijven.

Artikel 4.1.9.

.../...

1. Artikel 4.1.9 regelt de mogelijkheid voor de Vlaamse regering om voor bepaalde categorieën van inrichtingen of activiteiten een periodieke dan wel eenmalige milieuaudit verplicht te stellen.

Kennelijk verschilt deze "gewestelijke" milieuaudit van de "Europese" milieuaudit bedoeld in de verordening (EEG) nr. 1836/93 en in de artikelen 4.1.7 en 4.1.8 van het ontwerp. Zulks blijkt met name uit een vergelijking tussen de punten die bij de "Europese" milieuaudit behandeld moeten worden (bijlage I, onder C, bij de genoemde verordening) en die waarop de "gewestelijke" milieuaudit betrekking moet hebben (artikel 4.1.9, § 3, van het ontwerp) : hoewel er opvallende gelijkenissen zijn, stemmen de punten niet helemaal met elkaar overeen.

Het staat aan de regering en nadien aan de Vlaamse Raad om te oordelen of het opportuun is in twee verschillende stelsels van audit te voorzien. Een mogelijke andere benadering zou zijn dat er slechts één soort milieuaudit is, waarvan de criteria in de verordening (EEG) nr. 1836/93 bepaald zijn, met dien verstande dat de Vlaamse regering die audit in bepaalde gevallen verplicht zou kunnen stellen.

2. Artikel 4.1.9, § 4, bepaalt dat de Vlaamse regering nadere regels stelt, en met name de elementen bepaalt welke onderworpen zijn aan een meldingsplicht.

2.1. In zoverre die bepaling de Vlaamse regering machtigt om "nadere regels" te stellen, moet eens te meer opgemerkt worden dat die bepaling ofwel overbodig is (omdat zij een loutere bevestiging inhoudt van de algemene bevoegd-

.../...

heid van de Vlaamse regering om decreten uit te voeren), ofwel onvoldoende precies is (omdat in het decreet zelf de grenzen van de beoogde aanvullende regeling bepaald moeten worden).

2.2. In zoverre die bepaling de Vlaamse regering machtigt om bepaalde gegevens te onderwerpen aan een "meldingsplicht", is zij eveneens onvoldoende duidelijk.

Uit de memorie van toelichting blijkt dat het de bedoeling is van de stellers van het ontwerp om enkel (bepaalde) elementen die aan de orde komen in de milieuaudit aan een meldingsplicht te onderwerpen, en om de meldingsplicht te beperken tot een verplichting om die elementen aan de overheid mede te delen. Die beperkingen met betrekking tot de bedoelde "elementen" en met betrekking tot de bestemmingen van een eventuele mededeling zouden best in de tekst zelf van het ontwerp opgenomen worden.

3. Artikel 4.1.9, § 5, bepaalt dat, tenzij anders bepaald wordt, de milieuaudit geschiedt op kosten van de exploitant.

Door de gemachtigde van de regering is verklaard dat die bepaling geldt, niet enkel voor de verplichte, "gewestelijke" milieuaudit (artikel 4.1.9, §§ 1 tot 4), maar ook voor de vrijwillige, "Europese" milieuaudit (artikelen 4.1.7 en 4.1.8). Die bedoeling blijkt echter niet uit de tekst van het ontwerp. Om die bedoeling tot uitdrukking te brengen, zou de bepaling van artikel 4.1.9, § 5, ondergebracht moeten worden in een afzonderlijk artikel, waarbij

.../...

het toepassingsgebied ervan uitdrukkelijk bepaald zou worden.

Uit de memorie van toelichting blijkt voorts dat de stellers van het ontwerp de mogelijkheid overwegen van subsidies door de overheid voor het uitvoeren van een milieuaudit, inzonderheid ten gunste van kleine en middelgrote ondernemingen. Er moet opgemerkt worden dat de tekst van paragraaf 5, zoals deze thans geredigeerd is, geen rechtsgrond biedt voor het opzetten van zulk subsidiesysteem. Indien de stellers van het ontwerp die mogelijkheid willen creëren, dient zulks uitdrukkelijk in de tekst van het ontwerp te worden bepaald.

Artikel 4.1.10.

1. Men redigere paragraaf 1, eerste lid, als volgt :

"De Vlaamse regering kan bij wege van algemene of sectorale voorwaarden aan de exploitanten van een (...) inrichting of activiteit waarvan de emissies naar omvang of aard door de regering bepaalde drempels overschrijden, de verplichting opleggen om de emissie- of immissiewaarden voortdurend of periodiek te meten of te berekenen en te registreren. De vergunningverlenende overheid kan dezelfde verplichting opleggen aan de exploitanten van een (...) inrichting of activiteit".

2. De term "controle-ambtenaren" in paragraaf 2 is vrij vaag. Een wat meer precieze omschrijving zou kunnen bestaan in "ambtenaren belast met het toezicht op de naleving van de milieuwetgeving".

.../...

Dezelfde opmerking geldt voor de artikelen 4.1.11, § 3, 4.1.12, § 2, en 4.1.15, § 3.

Artikel 4.1.11.

1. Men redigere paragraaf 1 als volgt :

"De Vlaamse regering kan bij wege van algemene of sectorale voorwaarden aan de exploitanten van een (...) inrichting of activiteit waaraan risico's voor bodem- of grondwaterverontreiniging zijn verbonden, de verplichting opleggen om peilputten aan te leggen. De vergunningverlenende overheid kan dezelfde verplichting opleggen aan de exploitanten van een (...) inrichting of activiteit".

2. Artikel 4.1.11, § 3, bepaalt dat, "onverminderd artikel 4.1.13", de exploitant de in artikel 4.1.11 bedoelde gegevens ter beschikking houdt van de "controle-ambtenaren".

De woorden "onverminderd artikel 4.1.13" hebben slechts zin indien de in artikel 4.1.11 bedoelde gegevens ook in het milieujaarverslag, bedoeld in artikel 4.1.13, vermeld moeten worden. Dit blijkt echter niet uit de bepalingen van artikel 4.1.13. Indien zulks wel de bedoeling is, dient artikel 4.1.13 in die zin aangevuld te worden.

Artikel 4.1.12.

1. Men vervange in paragraaf 1, b), het woord "stoffenbalansen" door "grondstoffenbalansen" (zie de

.../...

terminologie in artikel 4.1.13, derde lid). De gemachtigde van de regering is het hiermee eens.

2. Volgens de memorie van toelichting is de bepaling van paragraaf 2 analoog aan die van de artikelen 4.1.10, § 3, en 4.1.11, § 3.

Om de analogie sluitend te maken, zou in artikel 4.1.13 bepaald moeten worden dat de in artikel 4.1.12 bedoelde gegevens in het milieujaarverslag opgenomen moeten worden, en zou de bepaling van artikel 4.1.12, § 2, voorafgegaan moeten worden door de woorden "Onverminderd artikel 4.1.13".

Artikel 4.1.13.

Blijkens het opschrift van afdeling V handelt artikel 4.1.13 over het milieujaarverslag. Het eerste lid van dat artikel maakt echter onvoldoende duidelijk dat de in dat lid bedoelde gegevens deel uitmaken van het jaarverslag. Omwille van de duidelijkheid is vereist dat dit laatste begrip in de tekst zelf van artikel 4.1.13 verklaard wordt, met name door een algemene omschrijving van de inhoud ervan.

Artikel 4.1.14.

Het tweede lid, dat zich ertoe beperkt te bepalen dat de Vlaamse regering "nadere regels" stelt, zonder de

.../...

regering te machtigen om verder te gaan dan wat voor de uitvoering van het decreet nodig is, moet als overbodig beschouwd worden. Dat lid kan dus best weggelaten worden.

Artikel 4.1.17.

Zoals in de memorie van toelichting zelf wordt toegegeven, is deze bepaling overbodig. Dit artikel wordt dan ook best geschrapt.

Artikel 4.1.18.

1. De woorden "Onverminderd de voorschriften die door de federale overheid zijn vastgesteld in het kader van de civiele bescherming", in paragraaf 1, zijn overbodig. Het spreekt immers vanzelf dat de ontworpen regeling geen afbreuk kan doen aan de bedoelde voorschriften.

De aangehaalde zinsnede wordt dan ook best geschrapt. De uitleg die in verband met de bevoegdheid van de federale overheid in de memorie van toelichting wordt gegeven, kan volstaan.

2. De term "de bevoegde controle-ambtenaar" in paragraaf 1, eerste streepje, en in paragraaf 3 is vaag, en zou best door een meer precieze term vervangen worden.

.../...

3. In paragraaf 3 lijkt gepreciseerd te moeten worden dat het gaat om zuiveringstechnische voorzieningen "van een ingedeelde inrichting of activiteit" (of van een anders omschreven inrichting of activiteit).

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraden,
	P. LEMMENS,	
	J. GIJSSELS,	assessoren van de
	A. ALEN,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. CLEMENT, adjunct-referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

F. LIEVENS.

J. VERMEIRE.